

midday. After a few days, however, I got into the habit and the coffee began to taste good, especially the time we drank it in pouring rain near the top of Gjeithetta. By the end of the tour I would have been one of the first to complain if we had missed one of our kafferaster.

Lastly there was that I have come to regard as my farewell view of the mountains — the view west over Tovand towards the summits at the head of Innerdal. We sat looking at this for about an hour before descending to Kåsa and although no one liked to mention it, I think this was the point where most of us realised with reluctance that the tour was nearing its end. It was sad when it finally broke up the party and there were some awkward goodbyes before we each went our separate ways again. Fortunately, many happy memories remain and for these thanks are due to T.T. and Turkomitéen, to Baard, and to all my comrades of the tour who together made my holiday so enjoyable. Takk for tur!

ULFR.

„Husk på Vimpel'n”

Trondhjems Turistforening har «Reinrosen» som sitt merke. Et vakkermerke, et fint symbol som idéassosierer med frisk høyfjellsnatur og den klare, rene fjellluft. Men Turistforeningen har også noe mer. Den har en vimpel. Oi-oi-oi, den har en vimpel som er flat i ene enden og spiss i den andre og står på stang og på rød bund har to store, hvite T-er. Trøste og bære oss arme bladmenn i Trondheims redaksjoner — hvem vet det vel bedre enn oss at TT har en vimpel og at TT har en TTT. Vi vil ikke nekte helt for den mulighet at det kan være et lystelig syn å se vimpelen i den store tøyutgaven, viftende muntert over en hytte ved langdags marsj's ende. Og vi kan strekke oss så langt som til å tro at andre synes det er festlig når den midterste rød-hvite jernplatevimpelen festes til varden på en ny trønderisk fjelltopp. Men så er det den virkelige lillebroren, den som ikke er rød og hvit lenger, men bare sort og hvit som Norgesmestrene Rosenborg, og som det hele står og faller med. Det er den TT-vimpelen som står i avisen — på Bynytt — øverst til venstre på notisene. Akkurat den er det ...

Her er det nødvendig å gjøre et sprang. TT har som bekjent TTT. Dette er utvilsomt en samling fanatiske og monomane personer som har satt seg som et mål i livet å flytte rundt på trønderne — fortrinnsvis de fra Trondheim. Det er det samme om de skal lures til å gå på lengere fjellturet på ski eller til fots enn de har godt av, om de skal narres til å plukke tyttbær slik at de har vondt i ryggen helt til jul, om de skal humpes og dumpes og stukes

sammen i buss til Stoksund eller for sin fornøynelses og sundhets skyld skal gynges sjøsyke på en iskald Trondheimsfjord. Jeg vet ikke hva som er verst av at TTT til stadighet finner nye varianter til sin smått fordekte virksomhet, eller det merkelig nok ubestridelige faktum at det kommer stadig flere til som lovpriser det uselv- iske initiativ, det prisverdige tiltak og den vellykkede gjennom- føring av det stadig økende antall fellesturer. Men hva det aller verste er, det vet vi i redaksjonene meget godt: TTT er en organis- me som øyensynlig formerer seg ved knoppskyting. Rett som det er dukker det opp en ny og fremmed i telefonen. Det varer ikke lenge før den låter gammelkjent og lufter TTT's merkelige felles- kompleks med samme iherdige, ukuelige påståelighet som felles- turene: Vimpel'n. Den lille sorte med to hvite T-er. Det skal skyldes at symbolet ble avglemt på en av TTT's TT-tur-notiser en enkelt gang i den fjerne fortid litt senere enn da Per Vinje gikk i knebukser, men absolutt før Thor Johansen begynte å barbere seg. Derfor arter alle TTT-telefonsamtaler seg slik:

— Ja, nå får du bruk for Vimpel'n. Det er tur om søndagen. Husk på Vimpel'n. Med buss rundt Tydalen. Ja, samme turen som i fjor. Da hadde dere med Vimpel'n. Dere må ikke glemme'n i år. Vimpel'n er et fint blikkfang. Vimpel'n hjelper godt på. Dere må ta med Vimpel'n. Ja, nå skal du høre, du husker vel Vimpel'n, den går med buss, det er meldt fint vær — hvis du husker å ta med Vimpel'n — om sønda'n. Takk, tusen takk.

To minutter senere ringer telefonen på nytt:

— Det er TTT. Du husker vel ...?

— Joda, joda, notisen kommer ...

— Det var Vimpel'n vi kom til å tenke på. Husket jeg å minne om Vimpel'n?

To dager senere ny oppringing:

— Du, det går bra med tegningen. Men det er fremdeles et par plasser igjen, så vi kan ta 30 til hvis vi bare får notis med Vimpel'n over. Vimpel'n, ja, for det har hendt seg den er avglemt, ta med Vimpel'n, for all del.

Så blir det fredag. Da hender det seg at manglende tilslutning, den skyldes alltid været, har gjort sitt:

— Ta en notis. Det blir ikke noen tur. Sett på Vimpel'n. Det ble så dårlig vær. Ja, det var Vimpel'n. Du må være så snild å la være å glemme den. Det var forresten noe vi har tenkt på — om Vimpel'n. Når en tur blir avlyst, går det ikke an å sette den på hodet, Vimpel'n altså, så folk ser det sånn direkte? Hva ...?

30 sekunder senere. Ny ringing fra telefonen:

— Vi får vel med Vimpel'n rette veien? Det går ikke uten Vimpel'n skjønner du.

Og så gir vi oss nok en gang, vi i avisene. For det ukuelige overvinner alt.

Med beste hilsener

Ulfr.

P.S..

Hvis noen med den aller minste tilknytning til TTT noen gang kommer med den svakeste antydning om at Vimpel'n bør komme i rødt farvetrykk, blir det skutt med skarpt uten ytterligere varsel.

P.S. 2.

Håper ingen tar mitt hjertesukk alt for alvorlig. Saken er jo den at i vårt stille sinn beundrer vi avisfolkene TTT av hele vår sjel. TTT påtar seg alt, og gjennomfører alt. Så får vi heller slåss litt med vimpel'n!

